

Arrest

nr. 243 693 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. U bent gehuwd en u hebt twee kinderen. Ongeveer één jaar geleden begon uw schoonmoeder, die al enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk verblijft, u via WhatsApp aan te spreken over het christelijk geloof en door haar toedoen begon u zich in het christendom te verdiepen. Enkele maanden voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal raakte u via uw vriend R. (...) betrokken bij een huiskerk. Toen u na twee bezoeken aan de huiskerk overtuigd was van het christelijke geloof, begon u actief te participeren en bad u ook met hen. In totaal ging u vijf à zes keer naar de huiskerk. Van uw vriend R.

(...) vernam u in azar 1398 (Iraanse kalender, stemt overeen met novemberdecember 2019 in de Gregoriaanse kalender) dat er problemen waren met de huiskerk die u frequenteerde. Omdat u zelf problemen vreesde, verhuisde u snel naar uw tante met de bedoeling daar te blijven tot de problemen voorbij waren. In de periode dat u bij uw tante verbleef, contacteerde u R. (...) met de gsm van uw neef M. (...). R. (...) vertelde u dat er twee à drie mensen werden gearresteerd en dat u moest vluchten omdat iedereen die bij de groep hoorde zou worden gearresteerd. Uw neef contacteerde uw broer en via uw broer kwam u in contact met A. (...), een smokkelaar, die uw vlucht uit Iran organiseerde. U stak illegaal de grens over en verbleef één maand in Turkije. U kwam uiteindelijk per vrachtwagen in België aan op 17 januari 2020. Op 23 januari 2020 verzocht u om internationale bescherming. In België vernam u via uw moeder dat uw neef M. (...), de zoon van uw tante, opgepakt was. U vermoedde dat hij werd opgepakt omdat uw telefoongesprek met R. (...) via M.'s (...) gsm afgeluisterd werd. Wat er met M. (...) sindsdien gebeurd is, wist uw familie niet. Van uw moeder wist u enkel dat uw tante zich ging informeren bij de politie die haar zei dat M. (...) gevangen was en nog steeds in leven was. Bij u thuis vielen de autoriteiten drie keer binnen. In België verbleef u aanvankelijk in het Klein Kasteeltje in Brussel. Na tien dagen leerde u er een Iraanse familie kennen. De dochter van de familie hielp u een kerk te vinden op wandelafstand van het centrum en u ging er twee keer heen. Nadien verhuisde u naar een opvangcentrum in Gent. U vroeg aan uw sociaal assistent of er een kerk in de buurt was maar dat bleek niet het geval. U moest de bus en de trein nemen en dat was financieel niet haalbaar. Sinds kort hebt u een fiets en u ging al eens gaan kijken waar de kerk, die toen gesloten was, gelegen is. In Gent ging u vooralsnog niet naar de kerk. U bent er intussen na veel moeite in geslaagd om een Perzischtalige bijbel te bemachtigen. U verklaarde door uw bekering tot het christendom niet terug te kunnen naar Iran en u vreest dat de autoriteiten u gaan doden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en een kopie van uw legerdienstkaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw betrokkenheid bij de huiskerk in Iran en uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u een drietal maanden voor uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 23 januari 2020, i.e. ergens rond oktober 2019, kennis maakte met het christendom via uw schoonmoeder in Groot-Brittannië (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, d.d. 12 maart 2020, daarentegen verklaarde u dat u een jaar daarvoor, i.e. ergens rond maart 2019, in contact kwam met het christendom dankzij uw schoonmoeder en dat u een vijftal maanden voor uw onderhoud naar de huiskerk begon te gaan (CGVS, p. 21-22). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u dat u het op het Commissariaat-generaal over vijf of zes maanden had gehad en dat u er daarvoor gewoon over gepraat had met uw schoonmoeder (CGVS, p. 17). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd: op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u immers wel degelijk dat u drie maanden daarvoor dankzij uw schoonmoeder kennis had gemaakt met het christendom.

Dat u uw beweerde contacten met het christendom en uw beweerde bekering niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u in Iran, waar bekeerlingen ernstige problemen riskeren, in hooguit twee of drie maanden vijf tot zes keer naar een huiskerk zou gegaan zijn, terwijl u in België, waar u uw geloof probleemloos en in alle vrijheid zou kunnen praktiseren, sinds uw aankomst tot aan uw onderhoud op het Commissariaat-generaal, i.e. in ongeveer twee maanden tijd, amper twee keer een kerk bezocht (CGVS, p. 17). Sinds uw verhuis naar Gent op 21 februari 2020 bent u zelfs helemaal niet meer binnen een kerk geweest (CGVS, p. 18). Uw rechtvaardiging, met name dat het kerkbezoek voor u financieel niet haalbaar was (CGVS, p. 18), houdt geen steek. Er zijn op wandelafstand van het opvangcentrum waar u in Gent verblijft immers verschillende kerken, ook protestantse. Het feit dat u in Iran het risico zou genomen hebben om in twee à drie maanden tijd een

zestal keer een huiskerk te bezoeken, daar waar u in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, quasi niet naar de kerk gaat, tast de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek in Iran in ernstige mate aan.

Dit blijkt tevens uit uw opvallend gebrekkige kennis over de huiskerk die u in Iran zou gefrequentieerd hebben. U vertelde op het Commissariaat-generaal dat u in contact kwam met de huiskerk in Ahwaz via ene R. (...), van wie u wist dat hij christen was en betrokken bij een huiskerk (CGVS, p. 14). Dat u enkel zijn voornaam en niet zijn familienaam kende, is vreemd te noemen. Ook de identiteit van het hoofd van de huiskerk was u onbekend. U wist enkel te vertellen dat hij met de aanspreektitel 'agha' genoemd werd (CGVS, p. 14), meer niet. Wat uw medehuiskerkgenoten betreft is het vreemd dat u enkel had opgevangen dat er een 'Ma. (...)' of een 'Mo. (...)' bij moest zijn want die namen hoorde u wel eens roepen (CGVS, p. 14). Verder tastte u, wat hun identiteit betreft, in het duister want u kende ze niet. Redelijkerwijs kan men evenwel veronderstellen dat iemand die een huiskerk frequenteert met geloofsgenoten contact heeft gezocht, met hen heeft gesproken en hen dus, zelfs al zou u maar een zestal keer naar de huiskerk zijn geweest, iets beter zou kennen.

Ook heeft u quasi geen kennis van essentiële aspecten van het christelijk geloof ofschoon u, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, al een jaar in contact was met het christendom. Zo kon u niet zeggen wat, ten opzichte van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, het volgende christelijke feest was noch wat het vorige christelijk feest was (CGVS, p. 19). U kende de naam van de Romein die betrokken was bij de dood van Jezus niet (CGVS, p. 21). Gevraagd naar de betekenis van Pasen, meende u verkeerdelijk dat dit de doop van Jezus was (CGVS, p. 19). Het is zeer vreemd dat u als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. De verrijzenis van Jezus raakt immers aan de essentie van het christelijk geloof. Ook de betekenis van Pinksteren is u totaal onbekend en u kende Paulus, nochtans een protagonist in het christendom, niet (CGVS, p. 21). Dat u op de meest eenvoudige vragen over uw beweerde geloof, geen begin van antwoord kon formuleren, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor en uw beweerde contact met het christelijke geloof aan.

Tot slot kan opgemerkt worden dat u pas vier of vijf dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het bezit geraakt bent van een bijbel in het Farsi. U legde uit dat u veel moeite had gedaan om een bijbel te vinden, maar dat u er aanvankelijk geen vond (CGVS, p. 17-18). Aan uw beweerde intensieve zoektocht naar een bijbel kan echter geen enkel geloof gehecht worden: men kan immers op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi downloaden (zie bijv. www.bible.com). Dat u totaal geen kennis had over de geloofspraktijk en over cruciale christelijke feesten, dat u slechts vage verklaringen aflegde over uw Iraanse huiskerkgenoten, dat u incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop u kennis maakte met het christendom, dat u slechts enkele dagen voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal een bijbel heeft bemachtigd en dat u quasi niet naar de kerk gaat in België ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat u zich tot het christendom bekeerde.

Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks enig detail kon verstrekken over de problemen die uw neef na uw vlucht en ten gevolge van uw problemen ondervonden heeft.

Zo kon u niets over het verloop van de arrestatie van uw neef zeggen: u wist niet wanneer en op welk moment van de dag uw neef gearresteerd werd noch kon u zeggen wie van zijn familie er bij de arrestatie aanwezig was (CGVS, p. 13; p. 15-17; p. 19). Aangezien u niets wist over het verloop van zijn arrestatie, is het overigens erg merkwaardig dat u op basis van de manier waarop hij werd gearresteerd kon veronderstellen dat hij door het Ettelaat was gearresteerd (CGVS, p. 17). U wist bovendien niet of er door de autoriteiten een huiszoeking was gedaan, of er een huiszoekingsbevel was en of er al dan niet zaken waren meegenomen (CGVS, p. 22). Het is ook zeer opmerkelijk dat u niet wist hoe uw neef tijdens de arrestatie behandeld werd en dat u er bovendien niet naar gevraagd heeft (CGVS, p. 20). U wist zelfs niets eens of uw oom, die bij het Ettelaat werkt, jullie in verband met uw neefs arrestatie kon helpen of dat iemand van uw familie hem om hulp gevraagd heeft (CGVS, p. 13). U wist evenmin of uw familie andere initiatieven had genomen om uw neef te helpen en of, zelfs al veronderstelde u van niet, hij een advocaat heeft (CGVS, p. 16). U wist tot slot niet of er (juridische) procedures tegen uw neef liepen (CGVS, p. 16). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om

internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Nochtans staat u nog steeds in contact met uw familie. Dat u zich niet kon informeren bij uw moeder (of andere familieleden) en dat de telefoon afgeluisterd werd, zoals u zich rechtvaardigde, is een blote bewering die u niet aannemelijk maakt. Immers, uw moeder kon u wel vertellen dat uw neef gearresteerd werd en dat uw tante achteraf naar het politiebureau was gegaan om te informeren naar wat er met uw neef was gebeurd. Dat ze enerzijds deze informatie via de telefoon kon geven, zelfs al zou ze dit op indirecte wijze gedaan hebben, maar anderzijds geen bijkomende informatie over de arrestatie van uw neef, overtuigt helemaal niet (CGVS, p. 16; p. 20). Dat het niet aannemelijk is dat jullie niet over de problemen via de telefoon of via WhatsApp konden of durfden te spreken, blijkt tevens uit het feit dat u eveneens vernomen zou hebben dat er drie invallen in uw woning waren (CGVS, p. 4) en dat, toen u nog in Iran was, u naar eigen zeggen wél via WhatsApp met uw in het buitenland verblijvende schoonmoeder over het christendom durfde te communiceren (CGVS, p. 19).

Merkwaardig is nog dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zei dat u de arrestatie van uw neef vernomen heeft in België na een verblijf van een maand in Turkije terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u het nieuws twee weken na uw vertrek uit Iran – en dus, gelet op uw verblijf van een maand in Turkije, in Turkije – vernam. Hiermee geconfronteerd, weet u deze door u gemaakte fout aan stress en vermoeidheid (CGVS, p. 22), een rechtvaardiging die slechts moeilijk kan overtuigen.

Gelet op bovenstaande bevindingen over uw gebrekkige kennis aangaande de arrestatie van uw neef, die, naar uw vermoeden, gearresteerd werd omwille van uw contacten met R. (...) (en dus met de huiskerk) via zijn telefoon en gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u de arrestatie van uw neef zou vernomen hebben, kan er aan deze arrestatie geen geloof meer gehecht worden.

Ook het totaal gebrek aan informatie omtrent de problemen met de huiskerk of betreffende het wedervaren van uw huiskerkgenoten (CGVS, p. 14) is frappant. U wist niet wat er met de huiskerk is gebeurd (CGVS, p. 15). Het enige dat u wist te vertellen is dat er twee of drie mensen gearresteerd werden, waarbij het opvallend is dat u twijfelde tussen twee of drie arrestaties. Wie er gearresteerd werd of waar de arrestaties verricht werden, was u echter niet bekend (CGVS, p. 15). U wist ook niet wat er met R. (...), die u in de huiskerk had geïntroduceerd, of met de verantwoordelijke van uw huiskerk, die u met 'agha' aansprak, was gebeurd (CGVS, p. 14; p. 16). Evenmin heeft u na uw contact met R. (...) die u op de hoogte bracht van de problemen in de huiskerk enige poging ondernomen om u over deze zaken te informeren. Nochtans beweerde u te willen weten wat er was gebeurd (CGVS, p. 14-15). Zo heeft u niet gezocht in kranten of sociale media terwijl er nochtans over arrestaties van christenen in Iran bericht wordt (CGVS, p. 20). U vroeg zich weliswaar af hoe u dat in Turkije moest doen (CGVS, p. 20), maar u bent intussen al enkele maanden in België. Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers, zoals aangestipt, redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België twee keer naar een kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België twee keer naar een kerk bent gegaan. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. In dit verband kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen "48 t.e.m. 48/6" en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "substantiële vormvereisten" en van "de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Daar waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, betoogt verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn in haar antwoorden en dat zij zich dan ook tot de hoofdlijnen beperkte. Zij meent dat de

waarde van haar handtekening op de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingen zaken bijzonder relatief is, aangezien zij er niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is. Evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden aan haar gevraagd werd een handtekening te plaatsen. De vermeende tegenstrijdigheden met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken kunnen volgens verzoekende partij dan ook niet de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aantasten.

2.2.4.2. De Raad duidt er vooreerst op dat dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat en/of vertrouwenspersoon wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingen zaken zijn verklaring aflegt. De Raad wijst er verder op dat bij aanvang van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat het verzoek om internationale bescherming wordt verworpen (administratief dossier, stuk 5, vragenlijst CGVS, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingen zaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat en/of vertrouwenspersoon.

De Raad bemerkt verder dat uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken blijkt dat haar verklaringen haar werden voorgelezen in het Farsi, waarna zij het voor akkoord ondertekende (vragenlijst CGVS, p. 2). Zij het overigens nog bemerkt dat verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken en dat zij stelde dat het goed was verlopen en dat zij er geen opmerkingen over had (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 3). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingen zaken, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind blijven.

Voorts is de Raad van oordeel dat een loutere verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken evenmin kan volstaan om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Immers, hoewel de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingen zaken weliswaar niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij niettemin worden verwacht dat zij de kernelementen van haar asielrelaas op een correcte en volledige wijze weergeeft. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, werd aan verzoekende partij immers de noodzaak medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (vragenlijst CGVS, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingen zaken andere verklaringen aflegde over wanneer zij kennis heeft gemaakt met het christendom en over wanneer en waar zij het nieuws vernam van de arrestatie van haar neef doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in Iran in hooguit twee of drie maanden vijf tot zes keer naar een huiskerk zou gegaan zijn, terwijl zij in België sinds haar aankomst tot aan haar onderhoud op het Commissariaat-generaal, i.e. in ongeveer twee maanden tijd, amper twee keer een kerk bezocht heeft en zij sinds haar verhuis naar Gent op 21 februari 2020 zelfs helemaal niet meer binnen een kerk geweest is, stelt verzoekende partij dat zij door haar verhuis naar Gent opnieuw in een vreemde omgeving terecht kwam en dat ook de gebeurtenissen in Iran ervoor zorgden dat zij moeilijker haar weg naar de kerk vond.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij mist spuit omtrent de reden waarom zij sinds haar verhuis naar Gent op 21 februari 2020 niet meer naar de kerk is geweest. Waar zij dit thans immers wijt aan het feit dat zij opnieuw in een vreemde omgeving terecht kwam, stelde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog dat dit te wijten was aan het feit dat het kerkbezoek voor haar financieel niet haalbaar was (notities CGVS, p. 18). Dergelijke wisselende verklaringen kunnen allerminst overtuigen

en de Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het allerm minst geloofwaardig is dat verzoekende partij in Iran het risico zou genomen hebben om in twee à drie maanden tijd een zestal keer een huiskerk te bezoeken, terwijl zij in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, nauwelijks naar de kerk gaat. Aangezien zij in België net in alle vrijheid en zonder problemen naar de kerk kan gaan, dit in tegenstelling tot Iran, kan haar uitleg dat zij moeilijker opnieuw de weg vond naar de kerk door de gebeurtenissen in Iran evenmin overtuigen.

2.2.6.1. Aangaande de motivering dat verzoekende partij quasi geen kennis heeft van essentiële aspecten van het christelijk geloof, bemerkt verzoekende partij dat haar vlucht uit Iran en haar beperkte contacten met de kerk sindsdien ervoor zorgden dat haar kennis van het christendom achteruitging. Zij benadrukt dat zij slechts gedurende enkele maanden in Iran participeerde in een huiskerk en dat er dan ook maar een beperkte periode was waarbinnen zij vertrouwd kon raken met het christendom. Nadien was er een *“ontkoppeling tussen verzoeker en de kerk sinds zijn vlucht uit Iran”* doch tracht zij de draad opnieuw op te pikken. Verzoekende partij geeft aan dat zij opnieuw de kerk frequenteert vanuit haar huidig opvangcentrum in Gent.

2.2.6.2. De Raad benadrukt evenwel dat van een zelfverklaarde christen die stelt al een jaar in contact te zijn met het christendom redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij op zeer eenvoudige vragen over een godsdienst waar zij zich uit vrije wil heeft bij aangesloten kan antwoorden. De vaststelling dat verzoekende partij desbetreffend in gebreke blijft, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze haar bewering dat zij zich tot het christendom bekeerde. Dat zij dergelijke essentiële aspecten van het christelijk geloof zou ‘vergeten’ louter omdat zij sinds haar vlucht in Iran minder met het geloof in contact kwam, is allerm minst aannemelijk indien zij werkelijk een oprechte interesse in het christendom zou hebben. Verder dient te worden herhaald dat zij in de twee maanden tijd tussen haar aankomst in België en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal reeds ruimschoots de tijd had om in alle vrijheid en zonder problemen zich verder te verdiepen in het christendom. De vaststelling dat zij op het moment van haar persoonlijk onderhoud vrijwel geen kennis heeft van essentiële aspecten van het christelijk geloof, komt de door haar voorgehouden bekering tot het christendom dan ook allerm minst ten goede. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat haar bewering dat zij thans opnieuw de kerk frequenteert een blote bewering betreft die zij op geen enkele wijze staaft.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij nog opmerkt dat aan haar beweerde intensieve zoektocht naar een bijbel geen enkel geloof gehecht kan worden nu men op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi kan downloaden, stelt verzoekende partij dat zij op zoek ging naar een fysiek exemplaar en dat overigens *“(i)ndien de vermelde website in de bestreden beslissing (www.bible.com) wordt geopend, (...) de website automatisch in de taal van de regio (wordt) weergegeven (niet in het Farsi)”*.

2.2.7.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij dermate veel tijd nodig had om in het bezit te geraken van een bijbel in het Farsi en zij pas vier of vijf dagen voor haar persoonlijk onderhoud één in haar bezit kon krijgen, aangezien men bijvoorbeeld via de website www.bible.com op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi kan downloaden waarbij men de gewenste taal (*in casu* Farsi) kan selecteren. Verzoekende partij verklaart verder evenmin waarom zij dan per se een fysiek exemplaar wilde. Bovendien kan niet worden ingezien waarom zij in afwachting van het vinden van een fysiek exemplaar, wat volgens haar verklaringen niet eenvoudig was, niet minstens tijdelijk een online versie raadpleegde.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op de algemene situatie in Iran voor personen die huiskerken frequenteren, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige niet verder komt dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12 maart 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding, zoals verzoekende partij aanvoert, kan verder niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT